

Complicații inutile

Raluca Irimie

O instalează în biroul lui și, servindu-i o cafea caldă de la aparatul de pe hol, așteaptă cuminte ca ea să reia firul poveștii. Cel puțin detaliile importante pe care le omise în mașină.

-Nu credeam că pe lumea asta mai există sclavi. Până când a pus ăsta mâna pe mine...

Prima parte

Capitolul 1

Lăsă carnetelul jos și se îndreptă spre fereastră, când un tunet puternic făcu sticla să vibreze. Se adăpostiseră de furtună în sala de clasă unde Emma ținea cursurile de după-masă. Vremea îi aduse aminte de un pasaj, pe care îl citise Charlottei. Era un fragment dintr-o lucrare scrisă în timpul liceului, când frecventa cercul literar condus de profesorul Ivanov. Trecuseră aproape cincisprezece ani de atunci, dar amintirea acelor ani îi revenea adesea.

-Câtă emoție încapă într-o jumătate de pagină! oftă Charlotte, prietena ei.

-Le-am citit copiilor câteva scene din ce mai aveam de la cercurile lui Ivanov. Am avut timp și momente multe de inspirație în internat. Cimitirul tinereții mele!

-Chiar așa de rău a fost?

-Nu chiar. Indiscutabil, era mult mai bine decât acasă. Iar cercurile de creație erau partea cea mai bună a liceului.

-Nu mă pronunț din postura de cunoscător, dar fragmentul parcă e scris de un condamnat la moarte.

Cealaltă se opri pentru câteva clipe și adăugă sarcastic:

-Nu suntem niște virtuoși. Până la urmă, într-un fel sau altul, toți ne merităm soarta. De pildă mama mea, doar știi despre ea: o femeie de o misandrie demnă de premiul Amazoana de Aur. A ajuns singură și oropsită? A ajuns.

-Da, dar tu ai avut cam aceeași soartă lângă ea.

E tot rezultatul acțiunilor sale. Cât despre mine și despre cât sunt de merituoasă... Haide, aproape că s-a oprit ploaia! Or să ne închidă ăștia în școală și pisicile mele mă așteaptă flămânde.

Emma puse în geantă carnețelul cu margini mușcate de timp, stinse luminile din sala de clasă și porniră spre ieșire. Paznicul le salută ceremonios și încuie în urma lor.

-Eu vreau să cred că ne putem depăși statutul și nu suntem chiar atât de condiționați, fără nici cea mai mică șansă de a redresa lucrurile.

-Și eu vreau să cred asta, dar de cele mai multe ori nu pot. Rămâi la mine în seara asta?

-Nu. Măine merg la o petrecere de logodnă și vreau să termin în seara asta dosarele pe care trebuie să le predau luni. Nu ți-am zis de asta?

-Ba da, numai că am uitat.

Cerul încă mai vărsa stropi mici și reci. Emma o luă în brațe și o sărută matern pe ambii obraji, apoi își luară la revedere, arătând ca niște ființe fantastice, în timp ce picurii care se agățau de părul și de hainele lor luceau în lumina pală.

***

Chelnerii roiau printre mese, cu tăvi pline de cupe de șampanie, vin, frapiere cu gheață și altele băuturi îmbietoare. Atmosfera era animată, cum se întâmplă de obicei când lumea ajunge pe la bufetul cu alcool sau li se strecoară sub nas pahare elegante cu diferite licori. Nu era o petrecere cu o temă impusă,

chiar dacă protagonista ar fi vrut să organizeze logodna ca pe un bal mascat, dar decorațiunile respectau o anume cromatică, alb și violet. De la aranjamentele florale, la naproane, fețe de masă și chiar rochia viitoarei mirese, toate erau asortate. Până și inima de la intrare, un schelet metalic, mare cât să nu o poți cuprinde cu brațele, era învelită în hârtie creponată mov, iar din loc în loc, erau prinși trandafiri de un alb delicat. Pierdută prin mulțime, o domnișoară roșcată încerca să își țină echilibrul pe niște tocuri periculos de înalte. Îi era alături un bărbat cu o figură mult mai relaxată. Cu siguranță, pe el nu îl deranjau pantofii, însă ar fi dat orice să se așeze într-un colț.

O iritau poveștile stereotipice și evenimentele ce le succedau. Toată dulcegăria îi era deja arhisuficientă. Pentru a se păstra cât de cât cu picioarele pe pământ, îl invitase pe Filip cu ea, care, nu fără strângere de inimă, a capitulat în fața rugămintilor ei. Nici el nu gusta genul acesta de evenimente.

-Charlotte, nu sunt lucruri pentru noi. Spune-i deformație profesională, dar eu unul plec foarte obosit de la întâlniri de acest gen. Sunt prea multe detalii care îmi sar în ochi.

Ea îl privi cu un zâmbet ușor malițios.

-Uite, de asta am ținut să vii cu mine. Cu cine puteam să analizez atâtea lucruri?

-Eu spun că ne mai trebuie șampanie, să iasă analiza ca la carte.

-Doamnelor și domnilor, vreau să propun un toast, ți-pă în microfon unul dintre cavalerii de onoare. Se aude?

Era un bărbat corpulent, trecut de mult de prima tinerețe. Își drese vocea, își trecu prin păr mâna liberă, apoi își aranjă

cravata în jurul gâtului și, privind lung peste cei ce se uitau la el cu amuzament, afișă o nutră afectată. Cu paharul ridicat în dreptul bărbiei lunguiețe, începu un discurs lacrimogen despre cum dragostea e cel mai de preț lucru, îndemnând pe oricine crede în ea să lupte cu înverșunare în numele amorului.

-Iar astăzi, suntem aici pentru a le ura drum bun în viața acestor tineri frumoși, care și-au unit destinele și s-au promis unul altuia. Să nu lăsați flacăra iubirii să piară!

Câteva doamne își ștergeau ostentativ lacrimile, cu gândul la propriile cununii sau logodne, când așteptau cu înfrigurare să fie trecute pe brațe pragul noului lor cămin, euforizate de mirajul noului lor statut social. Tinerii, în schimb, păreau agasați de prea multă trăncăneală, preferând muzica zgomotoasă în locul discursului emfatic, ticsit cu fraze decupate din romane și filme siropoase.

-O, doamne, parcă nu se mai termină... se jeli roșcata, Charlotte, agățându-se de brațul însoțitorului. Măcar de-ar fi mai original.

-Sau mai puțin afumat, îi șopti la ureche Filip, făcând-o să râdă înfundat.

-Și vreau să vă mai spun încă ceva, dragii mei. Nu uitați să vă iubiți și să vă apreciați așa cum o faceți acum. Să aveți copii mulți și frumoși și zile multe și fericite împreună!

Pe urmă, la invitația viitorului mire, cei doi se plasară pe ringul de dans. Era mai antrenant decât să-și dea ochii peste cap sub influența unui discurs gândit prea puțin. După o vreme, Filip îi atrase atenția asupra unui alt invitat.

-Te privește insistent de ceva timp.

-Am observat și eu, se alintă ea, trecându-și degetele prin părul roșcat aprins.

Nu era ea foarte înaltă, dar tocurile gigantice o înălțau semnificativ. Colega ei, protagonista evenimentului, insistase o săptămână întreagă să își pună pantofii aceia. În cele din urmă, Charlotte acceptă, numai ca să scape de cicăleli suplimentare. Ar fi încercat să se sustragă complet, dar Alexandra ținea mult ca ea să vină. Pe lângă aspecte legate de meniu, toasturi și playlist, ca să fie complet clișeul, un domn, invitat și el la evenimentul cu pricina, îi făcea ochi dulci. Cam așa se întâmplă de obicei la nunți sau logodne: se pune la cale o nouă posibilă petrecere. Când Charlotte își întoarse privirea în direcția lui, acesta era de negăsit. Obosită de dans, îi făcu semn lui Filip că avea să se retragă la bar pentru o vreme și părăsi mulțimea vioaie. Peste tot vacarmul, se ridicau râsete puternice.

Charlotte îi ceru barmanului doar apă. Buzele îi erau uscate și fierbinți. Își plimba fără țință privirea peste oamenii ce topăiau pe melodiile antrenante. Căldura generată era greu de potolit, chiar și cu aparatele de răcire date la maxim. Urmă o piesă lentă și văzu cum aproape calculat, se formaseră perechi. Câțiva ghinionisti, tineri rămași stingheri în centrul ringului, încercau să nu pară afectați, în timp ce perechile, unele atât de apropiate, încât n-ai fi putut strecura o coală de hârtie între trupurile lor, se legănau încercând să-și acordeze picioarele la ritmul muzicii. Simți câțiva stropi pe ceafă, dar întorcându-se pentru a-și lua un șervețel de pe bar, aproape se ciocni de domnul ce o filase toată petrecerea.

-Sărut-măinile! Pot să vă țin companie?

-Sigur că da, încuviință, mototolind șervețelul.

-Sper să nu par nepoliticos, dar vă aflați cu cineva aici?

Charlotte, care tocmai lua o înghițitură de apă, se înecă. Tuși puternic de câteva ori până să își recapete suflul. Întrebarea era clar țintită.

-E un amic foarte bun, dacă asta vă interesa, explică ea ridicându-și ochii spre el.

Îi surprinse un zâmbet plin de satisfacție, de parcă voia doar o confirmare pentru o ipoteză de-a sa.

-Da, mulțumesc. Pot să mă recomand? Eu mă numesc Albert Pascal. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă. Dacă nu vă incomodează.

-Nu, deloc. Eu sunt Charlotte, se prezentă ea, distrasă de prezența lui.

Luă o nouă înghițitură de apă, să își ascundă neliniștea. "De unde e teleportat tipul? - Pot să mă recomand?" îl imita în sinea ei. Trecură de la discuții despre vreme, la discuții despre piața imobiliară, la faptul că el vorbea fluent patru limbi străine și se exprima fără probleme în scris în două dintre acestea.

Părea să aibă cunoștințe din domenii diferite și nu lăsa impresia că ar fi ușor de intimidat. "E genul tycoon" își spusese ea, într-un târziu. Totuși, ceva din prezența lui îl făcea diferit. Cum Charlotte lucra într-un domeniu cu posturi preponderent ocupate de bărbați, niciodată n-a fost ocolită de atenția lor. Era desensibilizată la replicile standard de agățat și putea să observe un aventurier de la kilometri. Însă bărbatul din fața ei părea să fie o combinație stranie și intrigantă de caracteristici diferite. Era șarmant, dar alunecos. Îl asculta gânditoare, încercând să îi găsească un corespondent printre cunoscuți. Maxilarul proeminent și chipul

pătrășos acompaniau de minune statura aproape gigantică. Iar felul în care costumul se plia pe mușchii lui bine lucrați îl prezenta mai apetisant privirilor iscoditoare ale invitatelor.

-Alexandra ar fi trebuit să mă ajute cu unele informații, dar pregătirile de nuntă i-au tăiat avântul.

-Parcă îmi spunea ceva, la serviciu. Ia, zi-mi mie!

-Intenționez să cumpăr un teren, la o distanță rezonabilă de oraș, dar nu mă pot hotărî cu unele lucruri.

-Ca de exemplu?

-Suprafață și zona exactă.

-Asta e în funcție de ce așteptări ai de la piața imobiliară pentru următorii ani și ce vrei să faci concret cu terenul.

Pus pe glume, Filip li se alătură. Întinse politicos mâna și se prezentă.

-Filip, prietenul.

-Da, am fost deja pus la curent, îi aruncă nepăsător și se reîntoarce la discuția proaspăt întreruptă. Poate ar fi mai bine să îmi lași numărul tău. E pe lista mea de priorități și vreau neapărat să mă ocup de aspectul ăsta.

-Numărul meu e pe lista de priorități?

El se mulțumi doar să zâmbească.

-Putem să ne vedem la birou într-o zi. Notezi?

Îi dictă numărul și îl invită să o sune săptămâna viitoare.

-Săptămâna viitoare sunt plecat în delegație. Eventual când mă întorc, vineri. E ok?

-Cred că da. Sună-mă înainte!

-Perfect! Mi-a părut bine să te cunosc. Petrecere frumoasă în continuare!

Ea urmări cum își ia rămas-bun de la proaspeții logodnici și cum se strecoară spre ieșire. Dar înainte de a părăsi localul, se întoarse spre ea cu un zâmbet satisfăcut. Charlotte îi răspunse ridicând mâna în semn de salut.

-A fost ciudat, șopti mai mult pentru ea.

-Am observat ceva și eu.

-A, tu te gândeai să mă salvezi? Ce m-aș fi făcut fără tine?

Îl luă peste picior.

-Probabil sex. Dar dacă tot m-ai târât după tine, măcar nu mă trăda pentru o partidă.

-Partea cu sexul ar fi sunat chiar bine, numai că nu mă pot gândi încă la relații.

Filip oftă și o luă de după umeri.

-A trecut mai puțin de o lună. Poate mai ai nevoie de timp. Nu a fost o ruptură ușoară.

-Mda... Hai să ne înmuiem buzele în puțină șampanie și să îndulcim subiectele. Nu vreau să mă mai gândesc la prostii.

***

În prima vineri de după logodna colegei sale, Charlotte primi un apel de la misteriosul domn întâlnit la petrecere.

-Eu o să fiu până mai târziu la birou.

-Deci ești disponibilă. Mie mi-ar plăcea să putem merge să vedem concret câteva zone. Ți-ai face o idee mai bună și asta ar ajuta pentru un viitor proiect.

Tânăra ezită pentru câteva clipe. Nu i se părea chiar prudent să plece cu el să inspecteze terenuri.

-Ai oferte concrete de la vreo agenție?

-Nu. Încă mă interesez ce ar fi mai ok să cer.

-Atunci mai bine treci pe la birou să discutăm mai multe și apoi vedem care ar fi următorul pas de făcut.

Auzind frânturi din conversație, Alexandra se interesă rapid despre ce era vorba mai exact. Când află că Albert era cel care sunase, începu cu sfaturi care mai de care mai binevoitoare: ba că e un tip de treabă, dar neînțeles, ba că era serios și subapreciat. În cele din urmă, Charlotte deveni sceptică:

-Voi ați discutat ceva?

-Despre ce?

-Despre asta. E aranjată întâlnirea?

-Doamne, Char, cum poți să te gândești la asta? Eu nu aș face așa ceva niciodată. Mă bucur că v-ați cunoscut la petrecere. Chiar cred că v-ați potrivit din multe puncte de vedere, dar nu m-aș preta la jocuri de adolescenți.

-Ești sigură?

-Foarte sigură. Mi-a cerut ajutorul, acum câteva luni, dar nu am reușit, efectiv, să mă ocup de el. Doar știi cum am fost și cum sunt încă. A profitat omul de ocazie. O tipă tânără, deșteaptă, potrivită să îl ajute... E chiar o ocazie...

-Nu spune unică!

-Unică! Asta căutam.

Charlotte, își dădu peste cap ochii.

-Mă faci să mă simt ca o companie de supermarket.

-Ești modestă. Chiar ești o partidă bună.

-Nu, nu, nu! Sună groaznic.

-Mă mir că nu ai avut mai mulți admiratori la petrecere.

-Am luat un prieten cu mine.

-Aaa, înțeleg. Să eviți ochii iscoditori?

-Să zicem. Cu ce se ocupă amicul ăsta al tău?

-Sincer, nu știu exact. E prietenul lui Andrei. Parcă e și el în poliție, dar nu la direcția rutieră.

-Nu arăta ca un polițist.

-Arată prea bine să fie polițist, știu.

-Nu asta am zis, încercă să se explice Charlotte, dar fu brutal întreruptă.

-Ceva asemănător, în orice caz. Ceva cu uniformă. La cât vine?

-Nu știu. Până la urmă nu am mai stabilit ora. El insista să mergem să vedem câteva terenuri.

-Și?

-Nu sunt îmbrăcată adecvat. Plus că nici nu sunt în cea mai bună stare azi.

Era o minciună, dar nu dorea să pornească o dezbatere insipidă despre ocazii unice ratate.

-Treaba ta, dar ascultă-mă și ia-l în serios. Cu așa tipi nu te prea întâlnești. Frumușel, serios, cu bani... Am văzut și eu că multe fete îl sorbeau din priviri la petrecerea de sâmbătă. Păcat că trebuie să plec mai repede azi...

-Da, păcat, întări Charlotte, încercând să pară convingătoare.

Chiar dacă se înțelegea bine cu Alexandra, o găsea de multe ori foarte obositoare și pisăloagă. Cu o jumătate de oră înainte de încheierea programului, unul dintre colegi o anunță pe

Charlotte că era căutată. Albert aștepta relaxat în spațiul destinat clienților.

-Sărut-mâinile, domnișoară Charlotte!

-Doamna.

El o privi uimit.

-Nu știam că ești căsătorită.

-Eu mă consider doamnă, nu domnișoară. Nu cred că o femeie are nevoie de un mariaj pentru a primi statutul de doamnă.

-Da, ai dreptate. Mergem?

-E vineri și mai am o jumătate de oră din program.

-Nu e suficient?

-Dacă vrei să discutăm lucruri serioase, nu e chiar suficient.

-Da, e vina mea. Dă-mi voie să te invit atunci în oraș, să mă revanșez. Nu am reușit să ajung mai repede. Ai alte planuri?

-Dacă o seară de trândăvie se pune, atunci aveam.

-Depinde mult de companie. Dacă trândăvești alături de cineva interesant, se poate lua în calcul.

-Cred că putem face asta. O să recuperez săptămâna viitoare. Mă duc să strâng ce am pe birou.

Părul roșcat îi flutura în urmă, acompaniindu-i fiecare mișcare. Pășea foarte sigură pe ea, cu toate că diferența de înălțime dintre ei ar fi putut să-i facă pe alții să se simtă mărunți. Bărbatul așteptă răbdător cât timp ea își luă lucrurile. Le ură colegilor weekend plăcut și îl însoți afară. Cunoștea un restaurant prin apropiere, unde obișnuiau să iasă la prânz. "Para siempre" nu era un loc foarte sofisticat, dar ambianța caldă și primitoare o făceau să revină de câte ori avea ocazia.